

рътъ се натжилъ много и казалъ, че ще даде една отъ дъщеритѣ си, която самъ си избере, на тоя, който ги избави отъ страшното чудовище. Добре, ама никой не се наемалъ да стори това. Наелъ се само единъ и той билъ Келешъ Петъръ — кърпачътъ на царя.

Билъ-Небилъ, работилъ въ кухнята на царя. Работата му била да мие сждоветѣ. Като чулъ той за царского нещастие, по-

Метналъ бика на рамо...

молилъ се да го освободятъ отъ работа, когато дойде чудовището да вземе дъщеритѣ му. Разбира се, че тѣ го пустинали. Той отишелъ на морския брѣгъ.

Тамъ седнала най-голѣмата царска дъщеря потънала въ сълзи. Ана страна отъ нея, подпрѣнъ на единъ пнь, седѣлъ Келешъ Петъръ съ единъ рждасалъ мечъ въ ржка. Приближилъ се Билъ-Небилъ до царската дъщеря, почналъ да я утешава и я помолилъ да му поизпоще главата. Тя му казала да си сложи главата на колѣнетѣ и почнала да го поще. Въ това време въ морето се дигнала страшна буря. Появило се чудовището съ петъ глави. Като го видѣлъ Келешъ Петъръ, падналъ отъ пня и се смръзналъ на мѣстото си.

А чудовището извикало :

— Билъ-Небилъ — ти ли си ?

— Да, азъ съмъ, — отговорилъ Билъ-Небилъ.

— Извлѣчи ме на брѣга.

— Хвърли синджира да те извлѣка.

Чудовището хвърлило дългъ и дебелъ синджиръ на брѣга. Билъ-Небилъ го хваналъ, извлѣкълъ го, грабналъ мечъ, дето тежалъ 10 кила, отсѣкълъ и петтѣхъ глави на чудовището и спасилъ царската дъщеря.